

ΕΞΟΜΟ ΛΟΓΗΣΗ

COLLEEN
HOOVER

Μετάφραση
Νέλλα Γιατράκου

διόπτρα

Οι εξομολογήσεις που θα διαβάσετε
σε αυτό το μυθιστόρημα
είναι πραγματικές εξομολογήσεις
ανώνυμων αναγνωστών.

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
σε όλους εσάς που βρήκατε το θάρρος
να τις μοιραστείτε.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όμπορν

Περνάω την πόρτα του νοσοκομείου γνωρίζοντας ότι θα είναι η τελευταία φορά.

Στο ασανσέρ, πατάω τον αριθμό τρία και τον βλέπω να φωτίζεται για τελευταία φορά.

Οι πόρτες ανοίγουν στον τρίτο όροφο. Χαμογελάω στη νοσοκόμα που έχει βάρδια και βλέπω για τελευταία φορά τον οίκτο στο πρόσωπό της.

Περνάω μπροστά από την αποθήκη με τις προμήθειες, το παρεκκλήσι και το σαλονάκι των υπαλλήλων, όλα για τελευταία φορά.

Συνεχίζω να προχωράω στον διάδρομο και χτυπάω ελαφρά την πόρτα του με το βλέμμα μου στραμμένο μπροστά και την καρδιά γεμάτη θάρρος. Περιμένω να ακούσω τον Άνταμ να μου λέει να περάσω μέσα για τελευταία φορά.

«Περάστε». Η φωνή του μαρτυρά ότι εξακολουθεί να έχει ελπίδες, και δεν καταλαβαίνω πώς είναι δυνατόν.

Είναι στο κρεβάτι του, ξαπλωμένος ανάσκελα. Όταν με βλέπει, με παρηγορεί με ένα χαμόγελο και σηκώνει την κουβέρτα προσκαλώντας με να μπω από κάτω. Το κάγκελο είναι ήδη κατεβασμένο, έτσι ξαπλώνω δίπλα του, βάζω το χέρι μου στο στήθος του και μπλέκω τα πόδια μας. Χώνω το πρόσωπό μου

στον λαιμό του, αναζητώντας τη ζεστασιά του, αλλά δεν μπορώ να τη βρω.

Σήμερα είναι κρύος.

Μετακινείται μέχρι να βρεθούμε στη συνηθισμένη μας θέση, με το αριστερό του χέρι από κάτω μου και το δεξί του χέρι από πάνω μου, κολλημένη πάνω του. Του παίρνει λίγο περισσότερο χρόνο απ' ό,τι συνήθως για να βουλευτεί, και παρατηρώ την αναπνοή του να γίνεται πιο βαριά με κάθε μικρή κίνηση.

Προσπαθώ να μην τα προσέχω αυτά, αλλά είναι δύσκολο. Αντιλαμβάνομαι την αδυναμία του που μεγαλώνει, το δέρμα του που γίνεται ελαφρώς πιο χλωμό, τη φωνή του που γίνεται πιο εύθραυστη. Κάθε μέρα, κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μου, τον βλέπω να φεύγει όλο και πιο μακριά μου χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό. Κανείς δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτό πέρα από το να το παρακολουθεί να συμβαίνει.

Γνωρίζαμε εδώ και έξι μήνες ότι θα τελείωνε έτσι. Φυσικά προσευχηθήκαμε όλοι για ένα θαύμα, αλλά αυτά τα θαύματα δεν συμβαίνουν στην πραγματική ζωή.

Τα παγωμένα χείλη του Άνταμ αγγίζουν το μέτωπό μου και κλείνω τα μάτια μου. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην κλάψω. Ξέρω ότι είναι αδύνατο, αλλά τουλάχιστον θα κάνω ό,τι μπορώ για να καθυστερήσω τα δάκρυα.

«Είμαι πολύ λυπημένος», ψιθυρίζει.

Τα λόγια του έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τη συνήθη θετική του στάση, αλλά αυτό με παρηγορεί. Βέβαια δεν θέλω να είναι λυπημένος, αλλά αυτή τη στιγμή νιώθω την ανάγκη να μοιραστούμε τη θλίψη μας. «Κι εγώ το ίδιο».

Τις τελευταίες εβδομάδες περνούσαμε τον χρόνο μας με γέλια και συζητήσεις, όσο βεβιασμένα κι αν ήταν αυτά.

Δεν θέλω αυτή η επίσκεψη να είναι διαφορετική, αλλά ξέρω ότι είναι η τελευταία μας και δεν μπορώ να γελάσω. Ή

να μιλήσω. Θέλω μόνο να κλάψω μαζί του και να ουρλιάξω για αυτή την αδικία, όμως αυτό θα μαύριζε την ανάμνηση της στιγμής.

Όταν οι γιατροί στο Πόρτλαντ είπαν ότι δεν μπορούν να κάνουν τίποτα άλλο γι' αυτόν, οι γονείς του αποφάσισαν να τον μεταφέρουν σε ένα νοσοκομείο στο Ντάλας. Όχι επειδή ήλπιζαν σε ένα θαύμα, αλλά επειδή ολόκληρη η οικογένειά τους ζει στο Τέξας και σκέφτηκαν ότι θα ήταν καλύτερα να βρίσκεται κοντά στον αδερφό του και σε όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα. Ο Άνταμ μετακόμισε στο Πόρτλαντ με τους γονείς του μόλις δύο μήνες πριν αρχίσουμε να βγαίνουμε, πριν από έναν χρόνο.

Ο Άνταμ δεν δεχόταν να επιστρέψει στο Τέξας χωρίς εμένα. Δεν ήταν εύκολο να κάνουμε τους γονείς μας να συμφωνήσουν, αλλά ο Άνταμ επέμεινε ότι αυτός ήταν που πέθαινε και θα έπρεπε να του επιτραπεί να αποφασίσει ποιος θα είναι μαζί του και τι θα συμβεί όταν έρθει το τέλος.

Έχουν περάσει πέντε εβδομάδες από τότε που ήρθα στο Ντάλας, και η υπομονή των γονιών μας έχει εξαντληθεί. Μου είπαν ότι πρέπει να επιστρέψω αμέσως στο Πόρτλαντ, διαφορετικά κατηγορίες θα απαγγελθούν στους γονείς μου λόγω της απουσίας μου από το σχολείο. Αν δεν ήταν αυτό, ίσως οι γονείς του να με άφηναν να μείνω, αλλά το τελευταίο πράγμα που χρειάζονται οι γονείς μου αυτή τη στιγμή είναι τα μπλεξίματα με το νόμο.

Η πτήση μου είναι σήμερα, και έχουμε εξαντλήσει όλα τα επιχειρήματα για να τους πείσω ότι δεν χρειάζεται να είμαι σε αυτή την πτήση. Δεν το είπα στον Άνταμ και δεν σκοπεύω να του το πω, αλλά χτες το βράδυ, αφού άκουσε κι άλλα παρακάλια από μέρους μου, η μητέρα του, η Λίντια, μου αποκάλυψε τι πραγματικά σκέφτεται.

«Είσαι δεκαπέντε χρονών, Όμπορν. Νομίζεις ότι αυτό που νιώθεις για εκείνον είναι αληθινό, αλλά σε έναν μήνα θα τον έχεις ξεπεράσει. Όμως, όσοι τον αγαπάμε από τη μέρα που γεννήθηκε, θα υποφέρουμε για τον χαμό του μέχρι τη μέρα που θα πεθάνουμε. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που χρειάζεται κοντά του αυτή τη στιγμή».

Είναι ένα περίεργο συναίσθημα να ξέρεις στα δεκαπέντε σου ότι μόλις άκουσες τα πιο σκληρά λόγια που θα ακούσεις ποτέ. Δεν ήξερα πώς να απαντήσω. Πώς μπορεί μια δεκαπεντάχρονη κοπέλα να υπερασπιστεί την αγάπη της όταν αυτή η αγάπη απορρίπτεται από όλους; Είναι αδύνατο να υπερασπιστείς τον εαυτό σου όταν σε κατηγορούν για την απειρία και το νεαρό της ηλικίας σου. Και ίσως έχουν δίκιο. Ίσως να μην ξέρουμε την αγάπη όπως οι ενήλικες, αλλά σίγουρα τη νιώθουμε. Και αυτή τη στιγμή μας ραγίζει την καρδιά.

«Πόση ώρα μένει μέχρι την πτήση σου;» ρωτάει ο Άνταμ καθώς τα δάχτυλά του διαγράφουν αργά κύκλους στο χέρι μου για τελευταία φορά.

«Δύο ώρες. Η μητέρα σου και ο Τρέι με περιμένουν κάτω. Είπε ότι πρέπει να φύγουμε σε δέκα λεπτά για να φτάσουμε στην ώρα μας».

«Δέκα λεπτά», επαναλαμβάνει σιγανά. «Δεν είναι αρκετός χρόνος για να μοιραστώ μαζί σου όλη τη σοφία που απέκτησα στο νεκροκρέβάτό μου. Θα χρειαστώ τουλάχιστον δεκαπέντε. Το πολύ είκοσι».

Γελώ με το πιο αξιολύπητο, θλιμμένο γέλιο που έχει βγει ποτέ από το στόμα μου. Ακούμε και οι δύο την απελπισία που κρύβει μέσα του και ο Άνταμ με αγκαλιάζει πιο σφιχτά, αλλά όχι πολύ πιο σφιχτά. Σήμερα είναι πολύ πιο αδύναμος, ακόμα και από χτες. Μου χαϊδεύει το κεφάλι και πιέζει τα χείλη του στα μαλλιά μου. «Θέλω να σε ευχαριστήσω, Όμπορν», λέει

σιγανά. «Για πάρα πολλά πράγματα. Αλλά πρώτα, θέλω να σε ευχαριστήσω που είσαι εξίσου θυμωμένη με μένα».

Γελώ πάλι. Κάνει πάντα αστεία, ακόμα και όταν ξέρει ότι είναι τα τελευταία του.

«Πρέπει να γίνεις πιο συγκεκριμένος, Άνταμ, γιατί αυτή τη στιγμή είμαι θυμωμένη για πάρα πολλά πράγματα».

Χαλαρώνει το χέρι που βρίσκεται γύρω μου και κάνει μια τεράστια προσπάθεια να γυρίσει προς το μέρος μου, ώστε να βρεθούμε αντικριστά.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι τα μάτια του είναι καστανά, αλλά δεν είναι. Έχουν καστανές και πράσινες ανταύγειες που αγγίζονται αλλά δεν αναμειγνύονται ποτέ, δημιουργώντας τα πιο έντονα, καλογραμμένα μάτια που έχουν κοιτάξει ποτέ προς το μέρος μου. Μάτια που κάποτε ήταν το πιο φωτεινό κομμάτι του, αλλά που τώρα δείχνουν ηττημένα από μια πρόωρη μοίρα που στραγγίζει το χρώμα από μέσα τους.

«Αναφέρομαι συγκεκριμένα στον θυμό που νιώθουμε και οι δύο για τον Θάνατο που είναι τόσο άπληστος μπάσταρδος. Αλλά επίσης αναφέρομαι και στον θυμό μας για τους γονείς μας που δεν το καταλαβαίνουν αυτό. Που δεν μου επιτρέπουν να έχω το ένα και μοναδικό πράγμα που θέλω εδώ μαζί μου».

Έχει δίκιο. Είμαι σίγουρα θυμωμένη και για τα δύο. Αλλά το έχουμε συζητήσει αρκετές φορές τις τελευταίες μέρες και ξέρουμε ότι εμείς χάσαμε κι εκείνοι κέρδισαν. Αυτή τη στιγμή θέλω να επικεντρωθώ μόνο σε αυτόν και να απολαύσω κάθε κομμάτι του όσο ακόμη τον έχω κοντά μου.

«Είπες ότι θέλεις να με ευχαριστήσεις για πολλά πράγματα. Ποιο είναι το επόμενο;»

Χαμογελάει και φέρνει το χέρι του στο πρόσωπό μου. Ο αντίχειράς του αγγίζει τα χείλη μου και νιώθω την καρδιά μου να ορμάει προς το μέρος του σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια

να παραμείνει εδώ, ενώ το άδειο κέλυφός μου είναι αναγκασμένο να γυρίσει πίσω στο Πόρτλαντ. «Θέλω να σε ευχαριστήσω που με άφησες να γίνω ο πρώτος σου», λέει. «Και που είσαι δική μου».

Το χαμόγελό του τον μεταμορφώνει για λίγο από δεκαεξάχρονο ετοιμοθάνατο νεαρό σε έναν όμορφο, ζωηρό, γεμάτο ζωή έφηβο που σκέφτεται την πρώτη φορά που έκανε σεξ.

Τα λόγια του και η αντίδρασή του στα λόγια του, με κάνουν να χαμογελάσω αμήχανα καθώς αναπολώ εκείνη τη νύχτα. Ήταν πριν μάθουμε ότι θα μετακόμιζε πίσω στο Τέξας. Γνωρίζαμε την πρόγνυσή του και προσπαθούσαμε ακόμη να την αποδεχτούμε. Πέρασαμε ένα ολόκληρο βράδυ συζητώντας για όλα τα πράγματα που θα κάναμε μαζί, αν είχαμε την πολυτέλεια του για πάντα.

Για ταξίδια, γάμο, παιδιά (συμπεριλαμβανομένων των ονομάτων που θα τους δίναμε), για όλα τα μέρη που θα ζούσαμε και, φυσικά, για το σεξ.

Προβλέψαμε ότι, αν μας δινόταν η ευκαιρία, το σεξ ανάμεσά μας θα ήταν εκπληκτικό. Όλοι οι φίλοι μας θα ζήλευαν την ερωτική μας ζωή. Θα κάναμε έρωτα κάθε πρωί πριν φύγουμε για τη δουλειά και κάθε βράδυ πριν πάμε για ύπνο. Και μερικές φορές κι ενδιάμεσα.

Γελάσαμε, αλλά η συζήτηση σύντομα έγινε σιωπή καθώς συνειδητοποιήσαμε ότι αυτή ήταν η μοναδική πτυχή της σχέσης μας που εξακολουθούσαμε να ελέγχουμε. Δεν είχαμε λόγο για τίποτα άλλο από όσα θα έφερνε το μέλλον, αλλά ίσως να μπορούσαμε να έχουμε αυτό το ένα προσωπικό πράγμα που δεν θα μπορούσε να μας στερήσει ποτέ ο θάνατος.

Δεν το συζητήσαμε καν. Δεν χρειάστηκε. Μόλις με κοίταξε και είδα τις σκέψεις μου να καθρεφτίζονται στα μάτια του, αρχίσαμε να φιλιόμαστε και δεν σταματήσαμε. Φιλιόμασταν ενώ

γδυνόμασταν, φιλιόμασταν ενώ αγγιζόμασταν, φιλιόμασταν ενώ κλαίγαμε. Φιλιόμασταν μέχρι να τελειώσουμε, και συνεχίσαμε να φιλιόμαστε και μετά, για να γιορτάσουμε το γεγονός ότι είχαμε κερδίσει αυτή τη μικρή μάχη ενάντια στη ζωή, στον θάνατο και στον χρόνο. Και συνεχίσαμε να φιλιόμαστε όταν με αγκάλιασε μετά και μου είπε ότι με αγαπάει.

Ακριβώς όπως με κρατάει και με φιλάει και τώρα.

Το χέρι του αγγίζει τον λαιμό μου και τα χείλη του ανοίγουν τα δικά μου σε κάτι που μοιάζει με το θλιβερό άνοιγμα ενός αποχαιρετιστήριου γράμματος.

«Όμπορν», ψιθυρίζουν τα χείλη του πάνω στα δικά μου. «Σε αγαπάω. Πάρα πολύ».

Γεύομαι τα δάκρυά μου και μισώ την αδυναμία μου που καταστρέφει το αντίο μας. Απομακρύνεται από το στόμα μου και πιέζει το μέτωπό του στο δικό μου. Αγωνίζομαι να πάρω περισσότερο αέρα από όσο χρειάζομαι, αλλά ο πανικός έχει αρχίσει να με κυριεύει, να χώνεται στην ψυχή μου εμποδίζοντάς με να σκεφτώ.

Νιώθω τη θλίψη σαν κάτι καυτό που ανεβαίνει στο στήθος μου, ασκώντας μια αφόρητη πίεση όσο πλησιάζει στην καρδιά μου.

«Πες μου κάτι για σένα που δεν ξέρει κανείς άλλος». Ακούω τα δάκρυα στη φωνή του καθώς με κοιτάζει. «Κάτι που μπορώ να κρατήσω για μένα».

Μου το ζητάει αυτό κάθε μέρα και κάθε μέρα του λέω κάτι που δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν. Νομίζω ότι τον παρηγορεί να ξέρει για μένα πράγματα που δεν θα μάθει ποτέ κανείς άλλος.

Κλείνω τα μάτια μου και σκέφτομαι ενώ τα χέρια του χαϊδεύουν το δέρμα μου όπου μπορούν να φτάσουν.

«Δεν έχω πει ποτέ σε κανέναν τι περνάει από το μυαλό μου όταν πέφτω να κοιμηθώ το βράδυ».

Το χέρι του σταματά στον ώμο μου. «Τι περνάει από το μυαλό σου;»

Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτάζω ξανά τα δικά του. «Σκέφτομαι όλους τους ανθρώπους που εύχομαι να πέθαιναν αντί για σένα».

Στην αρχή δεν απαντάει, αλλά τελικά το χέρι του ξαναρχίζει να με χαϊδεύει κατεβαίνοντας από το μπράτσο στα δάχτυλά μου. Το χέρι του γλιστράει πάνω στο δικό μου. «Πάω στοίχημα ότι η λίστα δεν είναι πολύ μεγάλη».

Χαμογελάω βεβιασμένα και κουνάω το κεφάλι μου. «Κι όμως είναι. Πολύ μεγάλη. Μερικές φορές μου τελειώνουν τα ονόματα των ανθρώπων που γνωρίζω και αρχίζω να απαριθμώ τα ονόματα ανθρώπων που δεν έχω γνωρίσει προσωπικά. Μάλιστα μερικές φορές επινοώ ονόματα».

Ο Άνταμ ξέρει ότι δεν το εννοώ, αλλά νιώθει καλά που το ακούει. Σκουπίζει τα δάκρυα από το μάγουλό μου με τον αντίχειρά του και θυμώνω που δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ ούτε δέκα λεπτά πριν αρχίσω να κλαίω.

«Λυπάμαι, Άνταμ. Προσπάθησα πολύ να μην κλάψω».

Το βλέμμα του μαλακώνει καθώς μου απαντάει. «Αν σήμερα έβγαινες από αυτό το δωμάτιο χωρίς να κλάψεις, θα καταρρακωνόμουν».

Μόλις ακούω τα λόγια του σταματάω να συγκρατούμαι. Σφίγγω την μπλούζα του στη χούφτα μου και αρχίζω να κλαίω στο στήθος του ενώ εκείνος με κρατάει αγκαλιά. Προσπαθώ μέσα από τους λυγμούς μου να αφουγκραστώ την καρδιά του και θέλω να καταραστώ το σώμα του που δεν μπορεί να φερθεί ηρωικά.

«Σ' αγαπάω πάρα πολύ». Ακούγεται ξέπνοος και φοβισμένος. «Θα σε αγαπάω για πάντα. Ακόμα και όταν δεν μπορώ».

Μόλις το ακούω αρχίζω να κλαίω πιο δυνατά. «Κι εγώ θα σ' αγαπάω για πάντα. Ακόμα και όταν δεν πρέπει».

Κρατιόμαστε ο ένας από τον άλλον καθώς βιώνουμε μια θλίψη τόσο οδυνηρή, που υπονομεύει τη θέληση για ζωή. Του λέω ότι τον αγαπώ γιατί θέλω να το ξέρει. Του το ξαναλέω. Συνεχίζω να του το λέω, περισσότερες φορές από όσες το έχω πει ποτέ δυνατά. Κάθε φορά που το λέω, μου το λέει κι εκείνος. Το λέμε τόσες πολλές φορές που πλέον δεν είμαι σίγουρη ποιος επαναλαμβάνει ποιον, αλλά συνεχίζουμε να το λέμε, ξανά και ξανά, μέχρι που αγγίζει το χέρι μου ο αδερφός του, ο Τρέι, και μου λέει ότι είναι ώρα να φύγουμε.

Το λέμε ακόμα και καθώς φιλιόμαστε για τελευταία φορά.

Το λέμε ακόμα και καθώς κρατιόμαστε ο ένας από τον άλλο.

Το λέμε καθώς φιλιόμαστε πάλι για τελευταία φορά.

Το λέω ακόμη...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Όμπορν

Μόλις μου λέει την ωριαία αμοιβή του, αρχίζω να στριφογυρίζω στην καρέκλα μου. Δεν την αντέχει το εισόδημά μου.

«Δουλεύετε με κλιμακούμενο τιμολόγιο;» τον ρωτάω.

Προσπαθεί να μη συνοφρυωθεί και οι ρυτίδες γύρω από το στόμα του γίνονται πιο έντονες. Ενώνει τα χέρια του πάνω στο μαονένιο γραφείο και πιέζει τους αντίχειρές του μεταξύ τους.

«Όμπορν, αυτό που μου ζητάς να κάνω κοστίζει».

Αλήθεια;

Γέρνει πίσω στην καρέκλα του, φέρνει τα χέρια του στο στήθος του και τα ακουμπάει στην κοιλιά του. «Οι δικηγόροι είναι σαν τους γάμους. Ό,τι πληρώνεις παίρνεις».

Δεν του λέω πόσο φρικτή είναι αυτή η παρομοίωση. Αντ' αυτού κοιτάζω την επαγγελματική κάρτα στο χέρι μου. Είχε εξαιρετικές συστάσεις και ήξερα ότι θα ήταν ακριβός, αλλά δεν φανταζόμουν πόσο. Θα χρειαστώ δεύτερη δουλειά. Ίσως και τρίτη. Ή μάλλον θα πρέπει να ληστέψω καμιά αναθεματισμένη τράπεζα.

«Και δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι ο δικαστής θα αποφασίσει υπέρ μου;»

«Η μόνη υπόσχεση που μπορώ να δώσω είναι ότι θα κάνω

ό,τι μπορώ ώστε να αποφασίσει υπέρ σου. Σύμφωνα με τα έγγραφα που κατατέθηκαν στο Πόρτλαντ, έφερές τον εαυτό σου σε δύσκολη θέση. Θα πάρει χρόνο».

«Ο χρόνος είναι το μόνο που έχω», μουρμουράω. «Θα επιστρέψω μόλις πάρω τον πρώτο μου μισθό».

Μου λέει να κλείσω ραντεβού μέσω της γραμματέως του, με χαιρετάει και μετά βγαίνω πάλι στη ζέστη του Τέξας.

Ήρθα πριν από τρεις εβδομάδες και μέχρι στιγμής η ζωή εδώ είναι όπως ακριβώς την περίμενα: ζέστη, υγρασία και μοναξιά.

Μεγάλωσα στο Πόρτλαντ του Όρεγκον και υπέθετα ότι θα περνούσα εκεί το υπόλοιπο της ζωής μου. Επισκέφτηκα το Τέξας μία φορά όταν ήμουν δεκαπέντε ετών και παρόλο που εκείνο το ταξίδι δεν ήταν ευχάριστο, δεν θα άλλαζα ούτε μια στιγμή από αυτό. Σε αντίθεση με αυτή τη φορά, που θα έκανα οτιδήποτε για να επιστρέψω στο Πόρτλαντ.

Φοράω τα γυαλιά ηλίου και αρχίζω να προχωράω προς το διαμέρισμά μου. Η ζωή στο κέντρο του Ντάλας δεν έχει καμία σχέση με τη ζωή στο κέντρο του Πόρτλαντ. Τουλάχιστον στο Πόρτλαντ είχα πρόσβαση σε ό,τι έχει να προσφέρει η πόλη, σε απόσταση που μπορούσα να καλύψω περπατώντας. Το Ντάλας είναι μεγάλο και απλωμένο και... ανέφερα τη ζέστη; Κάνει πολλή ζέστη. Και αναγκάστηκα να πουλήσω το αυτοκίνητό μου για να αντεπεξέλθω οικονομικά στη μετακόμιση, έτσι έχω να επιλέξω ανάμεσα στα μέσα μαζικής μεταφοράς και τα πόδια μου, δεδομένου ότι τώρα πρέπει να κάνω αιματηρές οικονομίες για να μπορέσω να πληρώσω τον δικηγόρο που μόλις συνάντησα.

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ήρθαν έτσι τα πράγματα. Δεν έχω αποκτήσει ακόμη πελατεία στο κομμωτήριο που εργάζομαι, άρα θα πρέπει να ψάξω για μια δεύτερη δουλειά. Όμως

δεν ξέρω ποιες ώρες θα μπορώ να δουλεύω, δεδομένου ότι το πρόγραμμα της Λίντια δεν είναι καθόλου σταθερό.

Και μια που την ανέφερα...

Σχηματίζω τον αριθμό της, πατάω κλήση και περιμένω να το σηκώσει. Βγαίνει τηλεφωνητής και σκέφτομαι αν θα αφήσω μήνυμα ή θα ξαναπάρω αργότερα. Είμαι σίγουρη ότι διαγράφει τα μηνύματά της έτσι κι αλλιώς, έτσι κλείνω το τηλέφωνο και το βάζω στην τσάντα μου. Νιώθω το αναψοκοκκίνισμα στον λαιμό και στα μάγουλά μου και το γνώριμο τσούξιμο στα μάτια μου. Είναι η δέκατη τρίτη φορά που επιστρέφω στο σπίτι μου στη νέα μου πολιτεία, σε μια πόλη που μου είναι όλοι άγνωστοι, ωστόσο είμαι αποφασισμένη να είναι η πρώτη φορά που δεν θα φτάσω στην πόρτα μου κλαίγοντας. Οι γείτονές μου πιθανότατα θα νομίζουν ότι είμαι ψυχωτική.

Η απόσταση από τη δουλειά μέχρι το σπίτι είναι μεγάλη και οι μεγάλοι περιπάτοι με κάνουν να σκέφτομαι τη ζωή μου και τη ζωή μου με κάνει να κλαίω.

Σταματάω και κοιτάζομαι στο τζάμι ενός κτιρίου για να ελέγξω αν έχω πασαλειφτεί με μάσκα. Βλέπω την αντανάκλασή μου και δεν μου αρέσει αυτό που αντικρίζω.

Μια κοπέλα που μισεί τις επιλογές που έκανε στη ζωή της.

Μια κοπέλα που μισεί την καριέρα της.

Μια κοπέλα που της λείπει το Πόρτλαντ.

Μια κοπέλα που χρειάζεται απεγνωσμένα μια δεύτερη δουλειά, και τώρα μια κοπέλα που βλέπει στο τζάμι την επιγραφή «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ».

Ζητείται προσωπικό.

Χτυπήστε για να κάνετε αίτηση.

Κάνω ένα βήμα πίσω και παρατηρώ το κτίριο μπροστά μου. Το προσπερνάω κάθε μέρα, αλλά δεν το έχω προσέξει ποτέ.

Ίσως επειδή στην πρωινή διαδρομή μιλάω στο τηλέφωνο και στην απογευματινή τα μάτια μου είναι γεμάτα δάκρυα και δεν κοιτάζω γύρω μου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Μόνο αυτό λέει η πινακίδα. Αρχικά σκέφτομαι ότι πρόκειται για εκκλησία, αλλά το απορρίπτω γρήγορα όταν κοιτάζω πιο προσεκτικά τα γυάλινα παράθυρα της πρόσοψης. Είναι καλυμμένα με μικρά κομματάκια χαρτιού σε διάφορα σχήματα και μεγέθη, που δεν σε αφήνουν να δεις μέσα στο κτίριο και μου στερούν κάθε ελπίδα να ρίξω μια ματιά στο εσωτερικό του. Πάνω στα χαρτιά υπάρχουν λέξεις και φράσεις γραμμένες με διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες. Κάνω ένα βήμα μπροστά και διαβάζω μερικές.

Νιώθω κάθε μέρα ευγνωμοσύνη που ο άντρας μου και ο αδερφός του είναι ολόιδιοι, άρα είναι απίθανο να ανακαλύψει ο άντρας μου ότι ο γιος μας δεν είναι δικός του.

Φέρνω το χέρι μου στην καρδιά μου. Τι στο διάολο είναι αυτό; Διαβάζω άλλο ένα.

Έχω τέσσερις μήνες να μιλήσω με τα παιδιά μου. Τηλεφωνούν στις γιορτές και στα γενέθλιά μου, αλλά ποτέ ενδιάμεσα. Δεν τα κατηγορώ. Ήμουν απαίσιος πατέρας.

Διαβάζω ακόμα ένα.

Έγραψα ψέματα στο βιογραφικό μου. Δεν έχω πτυχίο. Δουλεύω πέντε χρόνια για τον εργοδότη μου και κανείς δεν μου έχει ζητήσει ποτέ να το δει.

Έχω μείνει με το στόμα και τα μάτια μου ορθάνοιχτα καθώς διαβάζω όσες εξομολογήσεις μπορώ να φτάσω με το βλέμμα μου. Ακόμη δεν έχω ιδέα τι είναι αυτό το κτίριο ή τι σκέφτομαι για όλα αυτά τα σημειώματα που βρίσκονται εκεί, μπροστά στα μάτια του κόσμου, αλλά η ανάγνωσή τους μου δίνει μια

αίσθηση κανονικότητας. Αν όλα αυτά είναι αληθινά, τότε ίσως η ζωή μου να μην είναι τόσο άσχημη όσο νομίζω.

Μετά από τουλάχιστον δεκαπέντε λεπτά, έχω φτάσει στο δεύτερο παράθυρο κι έχω διαβάσει τις περισσότερες από τις εξομολογήσεις στα δεξιά της πόρτας, όταν αρχίζει να ανοίγει. Κάνω ένα βήμα πίσω για να την αποφύγω ενώ ταυτόχρονα καταπολεμώ την έντονη επιθυμία να βρεθώ στην άλλη μεριά της πόρτας για να ρίξω μια ματιά στο εσωτερικό του κτιρίου.

Βλέπω ένα χέρι να απλώνεται και να τραβάει την επιγραφή ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ. Ακούω τον μαρκαδόρο που γλιστράει πάνω στο βινύλιο καθώς στέκομαι πίσω από την πόρτα. Επιθυμώντας να δω καλύτερα όποιον και ό,τι βρίσκεται σε αυτό το μέρος, πάω να περάσω μπροστά από την πόρτα τη στιγμή που το χέρι κολλάει ξανά την επιγραφή στο τζάμι.

Ζητείται Προσωπικό.

Χτυπήστε για να κάνετε αίτηση.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ!!

ΧΤΥΠΗΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑ!!

Μόλις βλέπω τις αλλαγές στην επιγραφή, γελάω. Ίσως να είναι μοιραίο. Χρειάζομαι απεγνωσμένα μια δεύτερη δουλειά και, όποιος κι αν είναι αυτός, χρειάζεται απεγνωσμένα βοήθεια.

Η πόρτα ανοίγει κι άλλο, και ξαφνικά βρίσκομαι μπροστά στο εξεταστικό βλέμμα δύο ματιών που έχουν αναμφισβήτητα περισσότερες αποχρώσεις του πράσινου απ' ό,τι το πασαλειμμένο με μπογιές πουκάμισό του. Τα μαλλιά του είναι μαύρα και πυκνά και τα απομακρύνει από το μέτωπό του με τα δύο χέρια αποκαλύπτοντας μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του. Τα μάτια του είναι μεγάλα και το βλέμμα του νευρικό, αλλά μόλις με βλέπει, αφήνει έναν αναστεναγμό. Είναι σχεδόν σαν

να αναγνωρίζει ότι βρίσκομαι ακριβώς εκεί που πρέπει, και να ανακουφίζεται που είμαι επιτέλους εδώ.

Με κοιτάζει προσεκτικά για αρκετή ώρα. Μεταφέρω το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο και αποστρέφω το βλέμμα μου. Όχι επειδή νιώθω άβολα, αλλά επειδή ο τρόπος που με κοιτάζει είναι παράξενα παρηγορητικός. Είναι ίσως η πρώτη φορά που αισθάνομαι ευπρόσδεκτη από τότε που επέστρεψα στο Τέξας.

«Ήρθες για να με σώσεις;» ρωτάει, τραβώντας πάλι την προσοχή μου στα μάτια του. Χαμογελάει και κρατάει την πόρτα ανοιχτή με τον αγκώνα του. Με κοιτάζει από την κορυφή ως τα νύχια και αναπόφευκτα αναρωτιέμαι τι σκέφτεται.

Ρίχνω μια ματιά στην επιγραφή «ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ» και σκέφτομαι ένα εκατομμύριο σενάρια για το τι θα μπορούσε να συμβεί αν πω ναι και τον ακολουθήσω μέσα στο κτίριο.

Το χειρότερο σενάριο που μπορώ να σκεφτώ είναι αυτό που καταλήγει στη δολοφονία μου. Δυστυχώς δεν είναι αρκετά αποτρεπτικό, δεδομένου του μήνα που πέρασα.

«Εσύ θα κάνεις την πρόσληψη;» τον ρωτάω.

«Αν κάνεις εσύ την αίτηση».

Η φωνή του είναι πολύ φιλική. Δεν έχω συνηθίσει σε τόσο φιλική διάθεση και δεν ξέρω πώς να αντιδράσω.

«Έχω μερικές ερωτήσεις, πριν συμφωνήσω να σε βοηθήσω», λέω νιώθοντας περήφανη που δεν είμαι τόσο πρόθυμη να δολοφονηθώ.

Πιάνει την επιγραφή και την ξεκολλάει από το παράθυρο. Την πετάει μέσα στο κτίριο και μετά ανοίγει την πόρτα τελείως σπρώχνοντάς τη με την πλάτη του και μου κάνει νόημα να μπω μέσα. «Δεν έχουμε πραγματικά χρόνο για ερωτήσεις αλλά, αν βοηθάει, υπόσχομαι ότι δεν θα σε βασανίσω, βιάσω ή σκοτώσω».

Η φωνή του εξακολουθεί να είναι ευχάριστη, παρά τα όσα είπε. Το ίδιο και το χαμόγελο που αποκαλύπτει δύο σειρές σχεδόν τέλειων δοντιών και έναν ελαφρώς στραβό αριστερό κοπτήρα. Αλλά αυτό το μικρό ελάττωμα στο χαμόγελό του είναι στην πραγματικότητα το κομμάτι που μου αρέσει περισσότερο. Αυτό και η πλήρης αδιαφορία του για τις ερωτήσεις μου. Μισώ τις ερωτήσεις. Τελικά αυτή η δουλειά μπορεί να μην είναι και τόσο κακή.

Τον προσπερνώ αναστενάζοντας και μπαίνω στο εσωτερικό του κτιρίου. «Σε τι έχω μπλέξει;» μουρμουράω.

«Σε κάτι από το οποίο δεν θα θέλεις να γλιτώσεις», λέει. Η πόρτα κλείνει πίσω μας, αφήνοντας έξω όλο το φυσικό φως. Αυτό δεν θα ήταν κακό αν υπήρχαν φώτα, αλλά δεν υπάρχουν. Μόνο μια αμυδρή λάμψη που φαίνεται να έρχεται από κάποιο διάδρομο στην άλλη πλευρά του δωματίου.

Μόλις οι χτύποι της καρδιάς μου αρχίζουν να μου λένε πόσο ανόητη είμαι που μπήκα σε ένα κτίριο με έναν εντελώς άγνωστο, τα φώτα αρχίζουν να βουίζουν και να τρεμοπαίζουν.

«Συγγνώμη». Η φωνή του ακούγεται κοντά, έτσι γυρίζω τη στιγμή που η πρώτη λάμπα φθορισμού φτάνει την πλήρη της ένταση. «Συνήθως δεν εργάζομαι σε αυτό το τμήμα του στούντιο, οπότε κρατάω τα φώτα σβηστά για να εξοικονομήσω ενέργεια».

Τώρα που έχει φωτιστεί όλος ο χώρος, κοιτάζω αργά γύρω μου. Οι τοίχοι είναι ολόλευκοι και διακοσμημένοι με διάφορους πίνακες ζωγραφικής. Δεν μπορώ να τους δω καλά γιατί είναι όλοι απλωμένοι και βρίσκονται αρκετά μέτρα μακριά από μένα. «Βρισκόμαστε σε γκαλερί;»

Γελάει και μου φαίνεται παράξενο, έτσι γυρίζω προς το μέρος του.

Με κοιτάζει με μισόκλειστα μάτια και βλέμμα γεμάτο

περιέργεια. «Δεν θα το αποκαλούσα γκαλερί». Γυρίζει, κλειδώνει την μπροστινή πόρτα και μετά περνάει από δίπλα μου. «Τι νούμερο φοράς;»

Διασχίζει το ευρύχωρο δωμάτιο και πηγαίνει προς τον διάδρομο. Εξακολουθώ να μην ξέρω γιατί βρίσκομαι εδώ, αλλά η ερώτηση για το νούμερό μου με κάνει να νιώσω πιο ανήσυχη απ' ό,τι ήμουν δύο λεπτά πριν. Αναρωτιέται για το μέγεθος του φέρετρου; Ή των χειροπέδων;

Εντάξει, ανησυχώ πολύ.

«Τι εννοείς; Τι νούμερο ρούχα φοράω;»

Γυρίζει προς το μέρος μου, αλλά εξακολουθεί να κατευθύνεται προς τον διάδρομο περπατώντας με την όπισθεν. «Ναι, το νούμερο των ρούχων σου. Δεν μπορείς να φορέσεις αυτά απόψε», λέει δείχνοντας το τζιν και το μπλουζάκι μου. Μου κάνει νόημα να τον ακολουθήσω και γυρίζει για να ανέβει μια σκάλα που οδηγεί σε ένα δωμάτιο πάνω από αυτό που βρισκόμαστε. Μπορεί να έχω αδυναμία στους χαριτωμένους, στραβούς κοπτήρες, αλλά το να ακολουθήσω έναν άγνωστο σε έναν χώρο που δεν γνωρίζω ξεπερνάει τα όριά μου.

«Περίμενε», λέω σταματώντας στη βάση της σκάλας. Κοιτοστέκεται και γυρίζει. «Μπορείς τουλάχιστον να μου πεις τι συμβαίνει αυτή τη στιγμή; Γιατί αρχίζω να αμφιβάλλω για τη βλακώδη μου απόφαση να εμπιστευτώ έναν εντελώς άγνωστο».

Κοιτάζει τη σκάλα πίσω από τον ώμο του και μετά πάλι εμένα. Αναστενάζει αγανακτισμένος και κατεβαίνει μερικά σκαλιά. Κάθεται και τα μάτια μας βρίσκονται στο ίδιο επίπεδο. Ακουμπάει τους αγκώνες του στα γόνατά του και σκύβει μπροστά χαμογελώντας ήρεμα. «Λέγομαι Όουεν Τζέντρι. Είμαι καλλιτέχνης και αυτό είναι το στούντιό μου. Έχω έκθεση σε λιγότερο από μια ώρα, χρειάζομαι κάποιον να διαχειρίζεται όλες τις συναλλαγές, και η κοπέλα μου με χώρισε την περασμένη εβδομάδα».

Καλλιτέχνης.

Έκθεση.

Λιγότερο από μια ώρα;

Και η κοπέλα του; Δεν το αγγίζω αυτό.

Μετακινούμαι νευρικά, ρίχνω μια ματιά στο στούντιο πίσω μου και μετά στρέφω πάλι το βλέμμα μου πάνω του. «Θα περάσω από κάποιου είδους εκπαίδευση;»

«Ξέρεις να χρησιμοποιείς μια απλή αριθμομηχανή;»

Κάνω μια γκριμάτσα. «Ναι».

«Θεώρησε τον εαυτό σου εκπαιδευμένο. Θα σε χρειαστώ για δύο ώρες το πολύ και μετά θα σου δώσω τα διακόσια δολάρια σου και θα είσαι ελεύθερη να φύγεις».

Δύο ώρες.

Διακόσια δολάρια.

Κάτι δεν πάει καλά.

«Ποια είναι η παγίδα;»

«Δεν υπάρχει παγίδα».

«Γιατί να χρειάζεσαι βοήθεια όταν πληρώνεις εκατό δολάρια την ώρα; Πρέπει να υπάρχει μια παγίδα. Θα έπρεπε να έχεις κατακλυστεί από πιθανούς υποψήφιους».

Ο Όουεν τρίβει τα γένια στο σαγόνι του με την παλάμη του, κουνώντας το μπρος-πίσω, σαν να προσπαθεί να αποβάλει την ένταση. «Η φίλη μου παρέλειψε να αναφέρει ότι παραιτείται και από τη δουλειά της τη μέρα που με χώρισε. Της τηλεφώνησα πριν από δύο ώρες, όταν δεν εμφανίστηκε για να με βοηθήσει στο στήσιμο. Είναι κάτι σαν ευκαιρία απασχόλησης της τελευταίας στιγμής. Ίσως απλώς να βρέθηκες στο σωστό μέρος τη σωστή στιγμή». Σηκώνεται και γυρίζει από την άλλη. Παραμένω στη θέση μου στη βάση της σκάλας.

«Προσέλαβες τη φίλη σου; Αυτή δεν είναι ποτέ καλή ιδέα».

«Έκανα σχέση με την υπάλληλό μου. Ακόμα χειρότερη ιδέα».

Κοντοστέκεται στην κορυφή της σκάλας και μετά γυρίζει και με κοιτάζει.

«Πώς σε λένε;»

«Όμπορν».

Το βλέμμα του πέφτει στα μαλλιά μου, πράγμα που είναι κατανοητό. Νομίζουν όλοι ότι με ονόμασαν Όμπορν λόγω του χρώματος των μαλλιών μου, που όμως είναι στην καλύτερη περίπτωση πυρόξανθα. Είναι υπερβολή να τα πεις κόκκινα.

«Ποιο είναι το υπόλοιπο του ονόματός σου, Όμπορν;»

«Μέισον Ριντ».

Ο Όουεν γέρνει αργά το κεφάλι του προς τα πίσω και ξεφυσάει. Ακολουθώ το βλέμμα του και κοιτάζω κι εγώ το ταβάνι, αλλά δεν υπάρχει τίποτα εκεί πάνω εκτός από τα λευκά πλακάκια της οροφής. Σηκώνει το δεξί του χέρι και αγγίζει πρώτα το μέτωπό του, το στήθος του, τον έναν ώμο του και μετά τον άλλον, σχηματίζοντας πάνω τους το σημείο του σταυρού.

Τι στο διάολο κάνει; Προσεύχεται;

Μετά με κοιτάζει ξανά χαμογελώντας. «Είναι στ' αλήθεια Μέισον το μεσαίο σου όνομα;»

Γνέφω. Απ' όσο ξέρω το Μέισον δεν είναι παράξενο για μεσαίο όνομα, συνεπώς δεν έχω ιδέα γιατί επιδίδεται σε θρησκευτικές ιεροτελεστίες.

«Έχουμε το ίδιο μεσαίο όνομα», λέει.

Τον κοιτάζω σιωπηλά, προσπαθώντας να επεξεργαστώ την απάντησή του. «Σοβαρολογείς;»

Γνέφει αδιάφορα και μετά βάζει το χέρι στην πίσω τσέπη του και βγάζει το πορτοφόλι του. Κατεβαίνει πάλι τα σκαλιά και μου δίνει το δίπλωμα οδήγησής του. Το κοιτάζω και πράγματι το μεσαίο του όνομα είναι Μέισον.

Σφίγγω τα χείλη μου και του δίνω πίσω το δίπλωμά του.

OMG. Ω, Θεέ μου!

Προσπαθώ να συγκρατήσω τα γέλια μου, αλλά είναι δύσκολο, έτσι καλύπτω το πρόσωπό μου ελπίζοντας ότι είμαι διακριτική.

Βάζει πάλι το πορτοφόλι του στην τσέπη του. Σηκώνει το φρύδι του και με κοιτάζει καχύποπτα. «Είσαι τόσο γρήγορη;»

Οι ώμοι μου τραντάζονται από τα γέλια που προσπαθώ να συγκρατήσω. Νιώθω πολύ άσχημα. Πάρα πολύ άσχημα για εκείνον.

Κάνει μια γκριμάτσα και δείχνει ελαφρώς αμήχανος καθώς προσπαθεί να κρύψει το δικό του χαμόγελο. Αρχίζει να ανεβαίνει πάλι τα σκαλιά, αυτή τη φορά με πολύ λιγότερη σιγουριά. «Γι' αυτό δεν λέω ποτέ σε κανέναν το μεσαίο μου όνομα», μουρμουράει.

Αισθάνομαι ένοχη που το βρίσκω τόσο αστείο, αλλά η σεμνότητά του μου δίνει τελικά το κουράγιο να ανέβω τις υπόλοιπες σκάλες. «Τα αρχικά σου είναι πράγματι OMG;» Δαγκώνω το εσωτερικό από το μάγουλό μου, καταπνίγοντας το χαμόγελο που δεν θέλω να δει.

Φτάνω στην κορυφή της σκάλας, αλλά εκείνος με αγνοεί και πηγαίνει κατευθείαν σε μια ντουλάπα. Ανοίγει ένα συρτάρι και αρχίζει να ψάχνει, έτσι εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία να ρίξω μια ματιά στο τεράστιο δωμάτιο. Στην άλλη άκρη του δωματίου υπάρχει ένα μεγάλο κρεβάτι, μάλλον υπέρδιπλο. Στην απέναντι γωνία υπάρχει μια πλήρως εξοπλισμένη κουζίνα, πλαισιωμένη από δύο πόρτες που οδηγούν σε άλλα δωμάτια.

Βρίσκομαι στο διαμέρισμά του.

Γυρίζει και μου πετάει κάτι μαύρο. Το πιάνω και το ξεδιπλώνω, αποκαλύπτοντας μια φούστα. «Αυτό πρέπει να σου κάνει. Εσύ και η προδότρια έχετε περίπου τις ίδιες διαστάσεις». Πηγαίνει στην ντουλάπα και παίρνει ένα λευκό πουκάμισο από την κρεμάστρα. «Δες αν σου κάνει αυτό. Τα παπούτσια που φοράς είναι μια χαρά».

Παίρνω το πουκάμισο και κοιτάζω προς τις δύο πόρτες.
«Τουαλέτα;»

Μου δείχνει την πόρτα στα αριστερά.

«Κι αν δεν μου κάνουν;» ρωτάω ανησυχώντας μήπως δεν μπορέσει να χρησιμοποιήσει τη βοήθειά μου αν δεν είμαι ντυμένη κατάλληλα. Διακόσια δολάρια δεν βρίσκονται εύκολα.

«Αν δεν σου κάνουν, θα τα κάψουμε μαζί με ό,τι άλλο άφησε».

Γελάω και κατευθύνομαι προς το μπάνιο. Μπαίνω μέσα και αρχίζω να φοράω τα ρούχα χωρίς να δώσω καμία σημασία στον χώρο. Ευτυχώς, εφαρμόζουν τέλεια.

Κοιτάζω τον εαυτό μου στον ολόσωμο καθρέφτη και μορφάζω μόλις βλέπω τα χάλια που έχουν τα μαλλιά μου. Θα έπρεπε να ντρέπομαι να αυτοαποκαλούμαι αισθητικός. Έχω να τα αγγίξω από τότε που έφυγα από το διαμέρισμα σήμερα το πρωί, έτσι καταφεύγω σε μια γρήγορη λύση και τα πιάνω ψηλά χρησιμοποιώντας μία από τις χτένες του Όουεν. Διπλώνω τα ρούχα που μόλις έβγαλα και τα ακουμπάω στον πάγκο.

Όταν βγαίνω από το μπάνιο, ο Όουεν είναι στην κουζίνα και βάζει δύο ποτήρια κρασί. Σκέφτομαι αν πρέπει να του πω ότι απομένουν λίγες εβδομάδες μέχρι να είμαι αρκετά μεγάλη για να πίνω, αλλά αυτή τη στιγμή τα νεύρα μου εκλιπαρούν για ένα ποτήρι κρασί.

«Μου κάνουν», λέω πηγαίνοντας προς το μέρος του.

Σηκώνει τα μάτια του και κοιτάζει το πουκάμισό μου για πολύ περισσότερο απ' όσο χρειάζεται για να καταλάβει κανείς αν έχει το σωστό μέγεθος ένα πουκάμισο. Ξεροβήχει και στρέφει το βλέμμα του στο κρασί που σερβίρει. «Δείχνει καλύτερο πάνω σου», λέει.

Γλιστρώ στο σκαμπό παλεύοντας να κρύψω το χαμόγελό μου. Έχει περάσει καιρός από τότε που μου έκαναν κομπλιμέντα

και έχω ξεχάσει πόσο καλά με κάνουν να αισθάνομαι. «Δεν το εννοείς αυτό. Απλώς νιώθεις πικρία λόγω του χωρισμού».

Σπρώχνει ένα ποτήρι κρασί προς το μέρος μου. «Δεν είμαι πικραμένος, είμαι ανακουφισμένος. Και το εννοώ απόλυτα». Σηκώνει το ποτήρι του, οπότε σηκώνω κι εγώ το δικό μου. «Στην υγεία των πρώην φιλενάδων και των νέων υπαλλήλων».

Γελάω καθώς τσουγκρίζουμε τα ποτήρια μας. «Προτιμότερο από πρώην υπαλλήλους και νέες φιλενάδες».

Κοντοστέκεται με το ποτήρι στα χείλη του και με παρακολουθεί να πίνω από το δικό μου. Όταν τελειώσω, χαμογελάει και πίνει κι εκείνος μια γουλιά.

Μόλις ακουμπάω το ποτήρι του κρασιού στον πάγκο, νιώθω κάτι μαλακό στο πόδι μου. Η αρχική μου αντίδραση είναι να ουρλιάξω, και αυτό ακριβώς συμβαίνει. Ή ίσως ο θόρυβος που βγαίνει από το στόμα μου να μοιάζει περισσότερο με τσιρίδα. Όπως και να 'χει, μαζεύω τα πόδια μου, κοιτάζω κάτω και βλέπω μια μαύρη, μακρύτριχη γάτα να τρίβεται στο σκαμπό που κάθομαι.

Κατεβάζω αμέσως τα πόδια μου στο πάτωμα και σκύβω για να σηκώσω τη γάτα. Δεν ξέρω γιατί, αλλά μόλις βλέπω ότι αυτός ο τύπος έχει γάτα νιώθω πιο άνετα. Ένας άνθρωπος που ζει με κάποιο ζώο συντροφιάς δεν μπορεί να είναι επικίνδυνος. Ξέρω ότι αυτός δεν είναι ο καλύτερος τρόπος να δικαιολογήσω το γεγονός ότι βρίσκομαι στο διαμέρισμα ενός ξένου, αλλά με κάνει να νιώθω καλύτερα.

«Πώς λένε τη γάτα σου;»

Ο Όουεν απλώνει το χέρι του και περνάει τα δάχτυλά του μέσα από το τρίχωμα της γάτας. «Όουεν».

Γελάω αμέσως με το αστείο του, αλλά η έκφρασή του παραμένει ήρεμη. Σταματάω για μερικά δευτερόλεπτα, περιμένοντας να γελάσει κι εκείνος, ωστόσο δεν το κάνει.

«Έδωσες στη γάτα σου το όνομά σου; Σοβαρά;»

Με κοιτάζει και βλέπω ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο να τρεμπαίζει στην άκρη του στόματός του. Ανασηκώνει τους ώμους του και σχεδόν κοκκινίζει. «Αυτή η γάτα μου θύμισε τον εαυτό μου».

Γελάω ξανά. «Αυτή; Ονόμασες Όουεν μια θηλυκή γάτα;»

Κοιτάζει τη Γάτα Όουεν και συνεχίζει να τη χαϊδεύει καθώς την κρατάω. «Σσος», λέει σιγανά. «Μπορεί να σε καταλάβει. Μην της δημιουργήσεις σύμπλεγμα κατωτερότητας».

Λες και έχει δίκιο και μπορεί όντως να καταλάβει ότι κοροϊδεύω το όνομά της, η Γάτα Όουεν πηδάει από την αγκαλιά μου και προσγειώνεται στο πάτωμα. Εξαφανίζεται πίσω από το μπαρ και πιάζω τον εαυτό μου να σταματήσει να χαμογελάει. Μου αρέσει που έδωσε το όνομά του σε μια θηλυκή γάτα. Ποιος το κάνει αυτό;

Ακουμπάω το χέρι μου στον πάγκο και στηρίζω το πιγούνι μου στην παλάμη μου.

«Λοιπόν, τι θέλεις να κάνω απόψε, OMG;»

Ο Όουεν κουνάει το κεφάλι του και πιάνει το μπουκάλι με το κρασί και το βάζει στο ψυγείο. «Μπορείς να ξεκινήσεις ξεχνώντας τα αρχικά μου. Αφού συμφωνήσεις σε αυτό, θα σου εξηγήσω τι πρόκειται να συμβεί».

Θα έπρεπε να αισθάνομαι άσχημα, αλλά δείχνει να διασκεδάζει. «Σύμφωνοι».

«Πρώτα απ' όλα», λέει σκύβοντας πάνω από το μπαρ, «πόσων χρονών είσαι;»

«Όχι αρκετά μεγάλη για κρασί». Πίνω άλλη μια γουλιά.

«Ουπς», λέει στεγνά. «Τι κάνεις; Σπουδάζεις;» Ακουμπάει το πιγούνι του στην παλάμη του και περιμένει την απάντησή μου.

«Πώς με προετοιμάζουν για την αποψινή δουλειά αυτές οι ερωτήσεις;»

Χαμογελάει. Το χαμόγελό του είναι εξαιρετικά ωραίο όταν συνοδεύεται από μερικές γουλιές κρασί. Γνέφει και σηκώνεται όρθιος.

Παίρνει το ποτήρι με το κρασί από το χέρι μου και το ακουμπάει στο μπαρ. «Ακολούθησε με, Όμπορν Μείσον Ριντ».

Κάνω αυτό που μου λέει γιατί για εκατό δολάρια την ώρα, θα έκανα σχεδόν οτιδήποτε.

Σχεδόν.

Όταν φτάνουμε ξανά στον κύριο όροφο, πηγαίνει στο κέντρο του χώρου, σηκώνει τα χέρια του και κάνει έναν ολόκληρο κύκλο. Ακολουθώ το βλέμμα του και παρατηρώ το τεράστιο μέγεθος του δωματίου. Ο φωτισμός είναι αυτό που τραβάει πρώτα το βλέμμα μου. Κάθε φως είναι εστιασμένο σε έναν από τους πίνακες που κοσμούν τους κατάλευκους τοίχους του στούντιο, τραβώντας την προσοχή αποκλειστικά στα έργα τέχνης. Βέβαια δεν υπάρχει και τίποτα άλλο. Μόνο λευκοί τοίχοι από το δάπεδο μέχρι την οροφή, ένα γυαλισμένο τσιμεντένιο πάτωμα και έργα τέχνης. Είναι συγχρόνως απλό και συγκλονιστικό.

«Αυτό είναι το στούντιό μου». Κάνει μια παύση και δείχνει έναν πίνακα. «Αυτά είναι τα έργα μου». Δείχνει έναν πάγκο στην άλλη πλευρά του δωματίου. «Την περισσότερη ώρα θα βρίσκεσαι εκεί. Εγώ θα κυκλοφορώ στον χώρο και εσύ θα καταγράφεις τις αγορές. Αυτό είναι όλο». Τα εξηγεί όλα τόσο χαλαρά, λες και είναι όλοι ικανοί να δημιουργήσουν κάτι τόσο μεγάλο. Ακουμπάει τα χέρια του στους γοφούς του και περιμένει να επεξεργαστώ αυτά που μου είπε.

«Πόσων χρονών είσαι;» τον ρωτάω.

Μισοκλείνει τα μάτια του και σκύβει ελαφρά το κεφάλι του πριν κοιτάξει αλλού. «Είκοσι ένα». Το λέει σαν να του προκαλεί αμηχανία η ηλικία του. Είναι σχεδόν σαν να μην του αρέσει που είναι τόσο νέος και έχει ήδη μια επιτυχημένη σταδιοδρομία.

Νόμιζα ότι είναι πολύ μεγαλύτερος. Δεν έχει τα μάτια κάποιου είκοσι ενός ετών. Είναι σκοτεινά και βαθιά και έχω την ξαφνική επιθυμία να βουτήξω μέσα τους για να μπορέσω να δω όλα όσα έχει δει.

Αποστρέφω το βλέμμα μου και στρέφω την προσοχή μου στα έργα τέχνης. Περπατάω προς τον πίνακα που βρίσκεται πιο κοντά μου, συνειδητοποιώντας με κάθε βήμα το ταλέντο πίσω από τις πινελιές. Όταν τον φτάνω, κρατάω την ανάσα μου.

Είναι θλιβερός και εκπληκτικός και όμορφος ταυτόχρονα. Ο πίνακας απεικονίζει μια γυναίκα που μοιάζει να κατακλύζεται από αγάπη και ντροπή και κάθε συναίσθημα ανάμεσα σε αυτά τα δύο.

«Τι χρησιμοποιείς εκτός από ακρυλικά;» ρωτάω κάνοντας ένα βήμα προς τον πίνακα. Ακουμπάω το δάχτυλό μου πάνω στον καμβά και ακούω τα βήματά του να με πλησιάζουν. Στέκεται δίπλα μου, αλλά δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από τον πίνακα για να τον κοιτάξω.

«Χρησιμοποιώ πολλά διαφορετικά υλικά, από ακρυλικό μέχρι σπρέι. Εξαρτάται από το έργο».

Το βλέμμα μου πηγαίνει σε ένα χαρτί που είναι κολλημένο στον τοίχο δίπλα στον πίνακα. Διαβάζω τις λέξεις που είναι γραμμένες πάνω του.

Μερικές φορές αναρωτιέμαι αν θα ήταν ευκολότερο να είμαι νεκρή από το να είμαι η μητέρα του.

Αγγίζω το χαρτί και μετά κοιτάζω ξανά τον πίνακα. «Μία εξομολόγηση;» Όταν γυρίζω και τον αντικρίζω, το παιχνιδιάρικο χαμόγελό του έχει σβήσει. Τα χέρια του είναι σταυρωμένα σφιχτά στο στήθος του και έχει σκύψει το κεφάλι του. Με κοιτάζει σαν να τον ανησυχεί η αντίδραση μου.

«Ναι», λέει φυσικά.

Κοιτάζω προς το παράθυρο – προς τα κομμάτια χαρτιού που καλύπτουν το τζάμι. Κοιτάζω τον χώρο γύρω μου, όλους τους πίνακες ζωγραφικής, και παρατηρώ ότι στον τοίχο δίπλα σε κάθε πίνακα είναι κολλημένο ένα κομμάτι χαρτί.

«Είναι όλα εξομολογήσεις», λέω με δέος. «Είναι από πραγματικούς ανθρώπους; Ανθρώπους που γνωρίζεις;»

Κουνάει το κεφάλι του και δείχνει προς την είσοδο. «Είναι όλα ανώνυμα. Οι άνθρωποι αφήνουν τις εξομολογήσεις τους σε εκείνη τη σχισμή, και χρησιμοποιώ μερικές από αυτές ως έμπνευση για την τέχνη μου».

Πλησιάζω τον επόμενο πίνακα και κοιτάζω την εξομολόγηση πριν καν δω το έργο που την αποτυπώνει.

Δεν έχω αφήσει ποτέ κανέναν να με δει χωρίς μακιγιάζ. Ο μεγαλύτερος φόβος μου είναι πώς θα φαίνομαι στην κηδεία μου. Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι θα αποτεφρωθώ, επειδή οι ανασφάλειές μου είναι τόσο βαθιές που θα με ακολουθήσουν και στην άλλη ζωή. Σ' ευχαριστώ γι' αυτό, μητέρα.

Στρέφω αμέσως την προσοχή μου στον πίνακα.

«Είναι εκπληκτικός», ψιθυρίζω πηγαίνοντας πιο πέρα για να δω και τις άλλες δημιουργίες του. Περπατάω προς το παράθυρο των εξομολογήσεων και βρίσκω μία γραμμένη με κόκκινο μελάνι και υπογράμμιση.

Φοβάμαι ότι δεν θα σταματήσω ποτέ να συγκρίνω τη ζωή μου χωρίς εκείνον με τη ζωή που είχα μαζί του.

Δεν είμαι σίγουρη αν με γοητεύουν περισσότερο οι εξομολογήσεις, η τέχνη ή το ότι νιώθω πως μπορώ να ταυτιστώ με τα πάντα εδώ μέσα. Είμαι πολύ κλειστό άτομο. Σπάνια μοιράζομαι με κάποιον τις αληθινές μου σκέψεις, ανεξάρτητα από το πόσο χρήσιμο μπορεί να είναι για μένα.

Βλέποντας όλα αυτά τα μυστικά και γνωρίζοντας ότι αυτοί οι άνθρωποι μάλλον δεν τα μοιράστηκαν ποτέ με κανέναν, και

δεν θα το κάνουν ποτέ, νιώθω ότι συνδέομαι μαζί τους. Νιώθω ότι ανήκω.

Κατά κάποιον τρόπο, το στούντιο και οι εξομολογήσεις μου θυμίζουν τον Άνταμ.

«Πες μου κάτι για σένα που δεν ξέρει κανείς άλλος. Κάτι που μπορώ να κρατήσω για μένα».

Δεν μου αρέσει καθόλου που συνδέω τον Άνταμ με ό,τι βλέπω και κάνω, και αναρωτιέμαι αν και πότε αυτό θα σταματήσει. Έχουν περάσει πέντε χρόνια από την τελευταία φορά που τον είδα. Πέντε χρόνια από τότε που πέθανε. Πέντε χρόνια, και αναρωτιέμαι αν, όπως η εξομολόγηση μπροστά μου, θα συγκρίνω για πάντα τη ζωή μου μαζί του με τη ζωή μου χωρίς αυτόν.

Και αναρωτιέμαι αν θα σταματήσω ποτέ να νιώθω απογοήτευση.